

[Tørnæs]

det, hvis man var parat til, som fru Lone Dybkjær sagde, at lade erhvervslivet disponere disse 400 mill. kr., var betydelig bedre ud fra en samfundsøkonomisk betragtning.

**Socialministeren (Rold Andersen):**

Jeg skal meget kort sige, at når jeg har ønsket at få sandsynliggjort en beskæftigelseseffekt, hvis man anvender 400 mill. kr. til denne form for erhvervsstøtte, hænger det naturligvis sammen med, at hr. Tørnæs tidligere netop brugte arbejdsløsheden som et hovedargument for, at situationen nu skulle være anderledes end tidligere. Det fører naturligvis hele spørgsmålet over i en vurdering af den faktiske beskæftigelseseffekt, og det er her, jeg har udtalt, at jeg ikke har set noget, der har sandsynliggjort, at der blev nogen væsentlig beskæftigelseseffekt ud af at anvende 400 mill. kr. på præcis den måde, der foreslås her.

Med hensyn til det principielle spørgsmål, som hr. Tørnæs rejser, om regeringen mener, det er bedre at ansætte mennesker i den private end i den offentlige sektor, vil jeg gerne sige, at det har været regeringens opfattelse af dette spørgsmål i meget lang tid, at det bedste er, at man kan udvide beskæftigelsen i betalingsbalanceerhvervene, og hvis man havde kunnet sandsynliggøre, at man ved en foranstaltning som den, der foreslås her, havde kunnet opnå en sådan virkning, vil jeg også mene, at der kunne have været noget at overveje. Men i mangel af en sådan sandsynliggørelse må jeg fastholde, at det ikke kan være nogen rimelig måde at anvende 400 mill. kr. på, og jeg må derfor fortsat afvise det forslag, der er fremsat her.

Hermed sluttede forhandlingen.

### *Afstemning*

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

**Fjerde næstformand (Arentoft):**

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

### **13) Første behandling af:**

*Forslag til lov om ændring af lov om invaliddepension m.v. (Ophævelse af indtægtsregulering af invaliditetsydelse)*

[Af Lis Møller (KF) m.fl.]

(Lovforslag nr. L 159. Fremsat 18/3 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

### *Forhandling*

**Socialministeren (Rold Andersen):**

Jeg har ikke mange bemærkninger til dette lovforslag, som går ud på at føre reglerne om invaliditetsydelse tilbage til den udformning, de havde før 1. januar 1981.

Det er mindre end 2 år siden, folketinget vedtog, at invaliditetsydelse skulle være indkomstafhængig, og der er ikke i den forløbne tid sket ændringer i det grundlag, som beslutningen blev truffet på. Med hensyn til begrundelsen for den ændring, der fandt sted dengang, kan jeg stort set henvise til de betragtninger, som jeg allerede tidligere i dag har gjort gældende ved behandlingen af lovforslaget om bistandslovens § 48. Indkomstreguleringen af invaliditetsydelse berører kun en lille del af de aktuelle modtagere af invaliditetsydelse, endda lidt færre, end man oprindeligt antog.

Forslagsstillerne henviser til, at de nu ligesom dengang finder, at indkomstregulering af invaliditetsydelse er en uretfærdighed. Jeg vil gerne henvise til, at regeringen nu ligesom dengang finder, at det er rimeligt at modificere princippet om samfundets kompensation for handicappedes udgifter, når den økonomiske situation tilsiger tilbageholdenhed med de sociale udgifter.

Jeg må derfor på regeringens vegne afvise forslaget.

**Erik B. Smith (S):**

Fru Lis Møller har fremsat dette lovforslag om ophævelse af indtægtsregulering af invaliditetsydelse. For så vidt kan det ikke undre, al den stund det konservative folkeparti var imod de lovændringer, der blev gennemført på det sociale område med det formål at spare et betydeligt millionbeløb på de sociale budgetter for at begrænse de ydelser, der udbetales til de højere indkomstgrupper. En af

[Erik B. Smith]

disse besparelser var, at man indtægtsregulerede den invaliditetsydelse, der kommer til udbetaling til personer, der opfylder betingelserne for at få mellemste eller højeste invalidepension, men som på grund af erhvervsindtægter ikke er berettiget til at modtage invalidepension.

I det oprindelige lovforslag startede nedtrapningen af invaliditetsydelsen, når den pågældende havde en personlig socialindkomst på 125.000 kr. Invaliditetsydelsen blev aftrappet over en 2-årig periode for dem, hvis indkomst var så høj, at de ikke var berettiget til nogen del af ydelsen.

Man kan for så vidt godt konstatere, at den omstændighed, at det netop er det konservative folkeparti, der fremsætter dette lovforslag, er ensbetydende med, at vi nåede, hvad vi ville, nemlig at begrænse udgifterne på det sociale område netop til de bedre stillede indkomstgrupper. På den anden side er det ingen hemmelighed, at vi heller ikke i socialdemokratiet fandt, at det var morsomt at foretage besparelser netop på det sociale område, men den økonomiske situation var imidlertid så alvorlig, at regeringen sammen med dens daværende forligspartier fandt det nødvendigt med omfattende besparelser og altså også besparelser her.

Det forekommer mig, at vi især fra det konservative folkeparti, men for den sags skyld også fra andre af de borgerlige partier, har hørt kraftig kritik af, at man ikke er gået i gang med omfattende besparelser for at nedbringe forskellen mellem statens indtægter og statens udgifter. Det forekommer mig endog, at venstre og konservative, den dag valget blev udskrevet, præsenterede det øvrige folketing for nogle meget omfattende nedskæringer i de statslige udgifter. Hvis jeg skal nævne nogle relevante eksempler, må det blive voldsomme nedskæringer i den maksimale sats for arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge og dagpenge under barselorlov, afgifter på lægekonsultationer og recepter, betaling for kosten på sygehuse, forhøjelse af forældrebetaling i daginstitutioner, tilbud om udbetaling af kontantbeløb til alternativer til plejehjemsanbringelse, indførelse af én karensgang under sygdom osv. osv.

Og nu ser vi så, at det konservative folkeparti ved fru Lis Møller føler sig kaldet til at sikre personer med en skattepligtig indtægt, der overstiger 147.500 kr., så de kan få udbe-

talt et skattefrit beløb på 13.272 kr. om året. Det er ingen hemmelighed, at vi også i socialdemokratiet gerne ser, at man yder økonomisk kompensation til de handicappede, selv om de har ganske høje indtægter. På den anden side finder vi i alt fald ikke, at det er denne gruppe, der skal stå forrest, når vi diskuterer sociale forbedringer. Set i det perspektiv, de konservative selv lagde frem i forbindelse med deres oplæg under valgkampen, fremtræder initiativet fra fru Lis Møller unægtelig i et højt ejendommeligt lys, al den stund ingen af de arbejdsløse blot tilnærmelsesvis kan komme op i nærheden af disse indtægter.

Det konservative folkeparti er ikke noget banebrydende parti på det sociale område. Forslaget om genindførelse af en ikke-indtægtsreguleret invaliditetsydelse er en del af en række forslag, der alle har det sigte, at man ønsker at ophæve virkningerne af de sociale besparelser, der blev foretaget i 1980 og 1981, og det oven i købet på et tidspunkt, hvor især de konservative kritiserer regeringen for ikke at foretage de nødvendige besparelser.

Den socialdemokratiske folketingsgruppe ønsker ikke at medvirke til gennemførelsen af dette lovforslag. Vi er ikke begejstrede for at sige nej, men vi er heller ikke så uansvarlige, at vi i den øjeblikkelige situation falder for fristelsen til at hoppe med på denne vogn.

Vi afviser derfor forslaget.

#### **Henrik Toft (V):**

Venstre kan ligesom socialministeren ganske kort ved behandlingen af dette lovforslag henvise til vores tilslutning til lovforslag nr. L 123 om ændring af bistandsloven. Der er her tale om, at vi retter nogle af de ting, som blev gennemført for 2 år siden. Det kan måske ikke kaldes banebrydende, hvad der blev lavet for 2 år siden, det var et udtryk, hr. Erik B. Smith brugte. Jeg vil godt sige til hr. Erik B. Smith, at der i hans opremsning af nogle af de besparelsesforslag, der var i helhedsplan 82, i hvert fald var tale om nogle direkte misvisende udtalelser, og det skal jeg tage afstand fra.

Venstre kan anbefale at gennemføre dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

**Erik B. Smith (S):**

Jeg vil bede hr. Henrik Toft om at komme op og oplyse folketinget om, hvad det var for oplysninger, han måtte tage afstand fra, fordi de efter hans opfattelse var misvisende.

(Kort bemærkning).

**Henrik Toft (V):**

Der var i helhedsplan 82 i hvert fald ikke tale om nedsættelse af dagpengene.

**Alice Faber (SF):**

Folketinget brød i juni 1980 med det gode princip, at man giver handicappede kompensation for deres handicap ved et økonomisk tilskud ud fra den tankegang, at samfundet prøver på at erstatte de handicappede de samfundsgoder, de ikke kan modtage på grund af deres handicap, og ud fra en viden om, at det at have et handicap ofte er forbundet med ekstra udgifter, vi andre ikke har, f.eks. til personlig bistand til daglige gøremål, altså hjælp til påklædning, bad, madlavning osv.

Siden juni 1980 har man ikke fundet det rimeligt at give invaliditetsydelse til folk, der til trods for deres handicap kan klare et fuldtidsjob og kan klare at skaffe sig en socialindkomst på 125.000 kr. Det virker som et hårdt slag i ansigtet på handicappede, og det har virket som et hårdt slag. Man kan undre sig over, at det netop var de handicappede, det skulle gå ud over, for kompensationsprincippet eksisterer jo inden for andre lovgivningsområder, sådan at forstå, at vi finder det rimeligt, at andre grupper får kompensation. F.eks. føler vi det rimeligt, at der ydes rejsehjælp og flyttehjælp og sådan noget inden for arbejdsløshedslovgivningen; det er også en form for kompensation.

Den kompensation, der gives over skatte- lovene til nogle grupper, f.eks. til husejerne i form af skattefradrag, har det hidtil været meget svært at få ændret, til trods for at en meget stor del af denne gruppe af befolkningen har penge nok. Det finder vi ikke rimeligt, fordi der her virkelig er tale om de velbjegete. Men det rådes der forhåbentlig bod på meget snart.

Da vi altså finder, at princippet om kompensation til handicappede er så vigtigt, kan vi støtte lovforslaget om at tilbageføre ordlyden til den oprindelige udformning, som det

er beskrevet i lovforslaget. Jeg kan dog godt dele socialdemokratiets undren over, at de konservative her er indstillet på at hjælpe en stor gruppe, når man tænker på, hvad det er for nogle forslag de tidligere, specielt op til valget, havde vedrørende nogle af de grupper, som er hårdest ramt i samfundet.

**Tove Niemann (FP):**

Da loven om socialindkomst blev vedtaget, opstod der utallige sociale uretfærdigheder, som folketinget nu har travlt med at rette op på. Det er ganske givet også sket ved indtægtsreguleringen af invaliditetsydelse. Derfor vil fremskridtspartiet under udvalgsarbejdet søge at få belyst, om der er opstået utilsigtede virkninger, og hvis dette er tilfældet, vil vi være med til at rette det op.

**Yvonne Herløv Andersen (CD):**

Der er ingen områder, der er gået fri for besparelser, heller ikke det sociale område. Hvis vi tog enkeltpunkter og gennemgik dem, så ville vi se, at der også er blevet sparet dér. Vi sidder i øjeblikket rundt omkring i amter og kommuner med vores budgetter, og vi skal spare, bl.a. fordi det er pålagt os herindefra, og det forekommer os mange gange urimeligt. Der sker i øjeblikket en prioritering af de midler, der er til rådighed på det sociale område.

Det, vi taler om nu, er et princip. Det er ikke spørgsmålet om, hvorvidt de mennesker, der modtager pengene, virkelig har brug for dem, men alene princippet om, hvorvidt man skal have kompensation, når man er handicappet, uanset indkomst. Det er det, det drejer sig om. Det princip tør vi godt fastholde at vi har brudt, og vi er heller ikke kede af at gøre det. Nu drejer det sig om at få kanaliseret pengene derhen, hvor der sidder nogle mennesker, der i realiteten er hjælpeløse, det er dem, vi må hjælpe i dette tilfælde, så det kan jeg nok leve med. Men jeg mener, at vi i udvalget skal have nogle oplysninger frem, som også fremskridtspartiets ordfører var inde på det. Vi har jo en indtægtsgrænse for den enkelte person, og det ville være rart at vide, hvilke familieøkonomiske konsekvenser det har haft. Det kan vi få oplyst i udvalget.

**Aase Olesen (RV):**

[Aase Olesen]

Jeg kan give tilslutning til den afvisning, som både ministeren og socialdemokratiet og CD har givet udtryk for her.

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, blot gøre forslagsstillerne opmærksom på, at der er sket væsentlige ting siden, og at der er væsentlige ting på vej siden denne vedtagelse.

Jeg tænker for det første på overgangen til kontantvurdering, som i hvert fald har betydning, at for det område, der ikke allerede er omfattet af ejerboligfradrag, får man kontantvurderet sin faste ejendom, og det vil sige, at det formuetillæg, der indgår i socialindkomsten, er væsentlig mindre, også relativt set, end det, som blev vedtaget ved lovens ikrafttræden.

For det andet synes jeg, det kunne være interessant i udvalget at få belyst, hvor mange kvinder der egentlig er berørt af dette. Jeg er nemlig temmelig sikker på, at vi er oppe på et indtægtsniveau, hvor kvinder slet ikke bevæger sig. Det siger egentlig noget om, hvem det er, vi har berørt med denne lov: det er kun de allerhøjeste indtægter, folk, som trods et handicap, eller inden de har fået et handicap, har fået en meget langvarig uddannelse og derfor sidder i meget gode job eller har en meget stor formue, som ikke er bundet i deres ejerbolig. Jeg tror egentlig, det siger en hel masse, når vi ser, at det i hvert fald er indtægtsgrupper, kvinder ikke bevæger sig i.

Derfor vil jeg give fru Yvonne Herløv Andersens ret, når hun indrømmer, at vi har brudt princippet om kompensation. Det tror jeg også at andre partier bliver nødt til at indse at man er nødt til; ellers bør vi i hvert fald diskutere, hvad et handicap er. For sagen er jo, at med denne kompensations snak kompenserer man for en ganske bestemt slags handicap: de fysiske. Man kompenserer ikke, hvis folk er lidt dårligt begavet. Man kompenserer ikke, hvis folk har et socialt handicap. Man giver ikke kompensation til folk, der aldrig nogen sinde kan komme til at tjene garantilønnen. Hvorfor egentlig ikke? Med det skattesystem, vi har – jeg gad vide, hvornår vi får ændret meget ved det – skal alle mennesker i dette land være med til at betale denne kompensation til de allermest velindtjenende mennesker. Det kan man kalde kompensation, men så er man forpligtet

til at diskutere, hvordan man vil kompensere alle øvrige handicap.

**Tinning (VS):**

Vi vil naturligvis meget gerne være med til at diskutere indholdet af handicapbegrebet. Derudover handler dette stort set om det, vi har været inde på én gang i dag, nemlig kompensationsbegrebet i forbindelse med handicap. Det er klart, at vi stadigvæk mener, at det må være sådan, at det mindste man gør, er at kompensere økonomisk. Så hedder den klassiske indvending jo – det er også den, socialministeren har været inde på tidligere – at det er nødvendigt at lave en omfordeling, eller hvad man nu vil kalde det, inden for de offentlige budgetter. Der synes jeg, det er godt, at vi har en socialminister, som er helt på det rene med, at det selvfølgelig er helt og aldeles meningsløst at diskutere socialpolitik uden at diskutere det i sammenhæng med først og fremmest boligpolitik og arbejdsmarkedspolitik.

Når vi diskuterer omfordeling, er vi altså nødt til – bare for at tage et enkelt lille eksempel, der kunne findes masser – at se i øjnene, at det, vi opererer med herinde, er en regering, der har fremlagt en martspakke, som siger, at vi skal bruge 700–800 mill. kr. om året de næste 3 år for at sikre os imod, at der bliver nedlagt flere praktikpladser, samtidig med at man udmærket ved, at der eksisterer i hvert fald 70.000 godkendte praktikpladser, som kunne bruges ved hjælp af politisk tvang, men det ønsker man ikke at anvende over for arbejdsgiverne. Det siger vel tydeligere end meget andet, hvad det er, dette drejer sig om, nemlig nogle politiske prioriteringer.

Vi har det sådan, at vi ikke vil ind på brud, modifikationer eller lempelser, eller hvad man kan kalde det, af kompensationsprincippet i forhold til handicap, men vi vil selvfølgelig meget gerne være med til at pege dels på områder, hvor vi mener at man kunne skrabe nogle flere penge ind, dels på områder, hvor vi mener at man bruger nogle penge forkert, det har vi gjort så tit. Men lige netop dette eksempel siger meget tydeligt, at det, regeringen godt vil, det er at vende sig imod lovforslag, der koster 40 mill. kr., som det sidste gjorde, og det her er vist af størrelsesordenen 6–7 mill. kr., eller måske endda

[Tinning]

lidt mindre, så længe det drejer sig om handicappede, alt imens man i et andet ministerium rask væk hælder ikke 7-8, men 700-800 mill. kr. om året ud for at sikre nogle praktikpladser, man har i forvejen, men som arbejdsgiverne bare ikke har tænkt sig at bruge.

Derfor synes jeg, at den megen snak om nødvendigheden af omfordeling og alt det dér selvfølgelig er rigtig i princippet, men det kunne være en fordel at tage det lidt mere konkret, og også - det er vi jo nødt til - at inddrage en række andre områder.

**Inge Krogh (KrF):**

Kristeligt folkeparti kan gå ind for det foreliggende lovforslag. Der gælder det samme som for lovforslag nr. L 123 - vi stemte for indtægtsregulering af invaliditetsydelse som led i et forlig.

Det fremgik af socialministerens indledning, at det drejer sig om meget få invalide, der får deres invaliditetsydelse reguleret. Det drejer sig altså om ret små besparelser, og det er en bestemmelse, som giver megen irritation og anledning til angreb, og så må man desuden tænke på, at det nok er gode indtægter, disse mennesker har, men de har et handicap; det vil sige, at det koster dem en større kamp end for et normalt udrustet menneske at få denne indtægt.

**Lis Møller (KF):**

Jeg vil gerne takke ordførerne. Jeg mener heller ikke, at det sociale område kan være en hellig ko. Der må også være mulighed for at spare dér. Nu fik jeg ikke fat i hele den remse, hr. Erik B. Smith kom med, men jeg er ikke i tvivl om, at der var nogle af de områder, hvor jeg hellere ville spare, end over for de svageste i samfundet, som man jo har sparet over for, nemlig pensionister, handicappede, forældre med hjemmeboende handicappede børn og enlige forsørgere.

Det var i sin tid daværende socialdemokratiske socialminister K. K. Steinckes socialreform, der indførte kompensationsprincippet, og det var en socialdemokratisk socialminister, der slettede det igen med socialindkomsten, som i realiteten bl. a. betyder en ekstra skat på et handicap.

Jeg indrømmer, at jeg ikke forstod den højere visdom i at tage invaliditetsydelsen fra

nogle mennesker. Denne ydelse er jo ikke en indtægt, men en ulempe dækning, og at gøre den indtægtsbestemt er efter min mening selvmodsige. Man tager en ydelse fra mennesker, der trods et handicap søger at passe et normalt arbejde med de ekstraudgifter, det medfører for dem, og med de mindre udgifter, det er for det offentlige, når de tjener til deres eget underhold. Jeg er helt klar over, at aftrapningen af invaliditetsydelsen først indtræffer ved en indkomst på omkring 130.000 kr., men det er ikke nogen overvældende stor indtægt i dag. Når dertil kommer, at loven om socialindkomst medfører, at handicappede, der har en socialindkomst på 140.000 kr. og derover, selv skal betale deres hjælpemidler, så opstår der samspilsproblemer, fordi starten af egenbetalingen for hjælpemidler er næsten sammenfaldende med starten af aftrapningen af invaliditetsydelsen. Det er jo også blevet erkendt i redegørelsen for socialindkomstens gennemførelse og virkning. Jeg har eksempler på, at sammenfaldet mellem nedskæring af ydelsen, betaling af hjælpemidler og forhøjet betaling for invalidebil har betydet, at en handicappet havde 70 kr. tilbage af hver 1.000 kr., han tjente.

Socialindkomsten blev indført med den begrundelse, at mellemindkomsterne ikke skulle betale til de velhavende, men historien, som jeg hørte under valgkampen, med det glade, sunde postbud med en årsindtægt på 100.000 kr., som skulle betale for den handicappede professor med en indtægt på 250.000 kr., holder jo ikke. Professoren betaler 65 pct. af hver krone i skat mod postbudets 45 pct., og gør det ud fra grundtanken, at den højere lønnede skal betale mere for at få det samme som den lavere lønnede. I dag skal den højere lønnede stadig betale en højere skat uden overhovedet at få det, han betaler mere for at få. Det var den nye sociale retfærdighed. Professorens handicap kommer åbenbart ikke andre ved, selv om det medfører, at lønforskellen udhules yderligere, når han både skal betale mere i skat og betale alt det, hans skat skal give andre mulighed for at få til nedsat pris. Den raske professor tjener stadig væk mere end postbudet.

Man skal heller ikke se bort fra, at de fleste af de mennesker, det drejer sig om, kunne få højeste invalidepension, hvis de ikke var i arbejde. Jeg forstår godt, hvis der er mennesker, som nu klarer sig selv med større an-

[Lis Møller]

strengelser end vi andre, der måske vil sige: nej, så tager jeg hellere min invalidepension.

Jeg synes nok, at vi som samfund burde være meget stærkt interesserede i, at så mange som muligt klarer sig selv. Det bør vi af økonomiske grunde, men i langt højere grad af menneskelige grunde. Det drejer sig om ca. 5.000 mennesker, og ved at fratage en del af dem invaliditetsydelsen har samfundet i 1981, efter hvad tidligere socialminister Bent Hansen oplyste i spørgetiden, sparet 2,6 mill. kr. Men samtidig har man altså også vendt ryggen til en handicapsolidarisk politik.

(Kort bemærkning).

**Aase Olesen (RV):**

Af hensyn til forhandlingerne og referatet skal jeg blot gøre fru Lis Møller opmærksom på, at aftrapningen af invaliditetsydelsen begynder ved 147.500 kr. og først er tilendebragt, når vi når frem til 187.300 kr. Det var det ene.

Og det andet: vedrørende den velhavende professor, som skulle betale 65 pct. af hver krone i skat, må jeg bede fru Lis Møller konsultere det konservative folkepartis skattepolitiske ordfører. Han vil formentlig kende selvangivelsesstatistikkerne, som siger, at i dette land betaler ingen indtægtsgruppe over godt og vel 30 pct. af bruttoindtægten. Sagen er, at jo højere man kommer op i indtægt, jo større brug gør man af sine fradrag, og det gælder alle højere indtægter. Dette med de 65 pct. i skat er noget med marginalskat, og det er noget helt, helt andet end 65 pct. af hver tjent krone.

**Erik B. Smith (S):**

Jeg vil starte med at konstatere, at hr. Henrik Toft ikke – ikke i tilstrækkelig grad i alt fald – kan huske venstres og de konservatives fælles valgoplæg. Så vidt jeg husker, var der tale om en nedskæring i dagpengesatsen på 25 pct. Senere blev der nogen usikkerhed, fordi det var formuleret på en lidt uklar måde, og jeg vil gerne medgive, at det måske kun var 18 pct., men der var tale om en væsentlig nedskæring af den maksimale dagpengesats.

I anledning af, at kristeligt folkeparti tilsyneladende har skiftet standpunkt, kan jeg ikke lade være med at henvise til Folketings-tidende 1979-80 (2. samling), 12. maj 1980,

sp. 9366, hvor ordføreren for kristeligt folkeparti, hr. Poul H. Møller, for fru Inge Krogh sagde:

»Som sagt, vi beklager denne ændring, men vi kan da godt se, at når der nødvendigvis skal spares i den offentlige sektor, er her et område, der ikke kan holdes fri, og vi kan derfor tilslutte os forslaget.«

Jeg vil derfor gerne spørge kristeligt folkeparti: er den økonomiske situation blevet bedre, eller mener man, at besparelsen har ramt andre end dem, vi sigtede på? I givet fald vil jeg gerne have det at vide.

Jeg kan ikke lade være med, når fru Lis Møller siger, at vi med denne besparelse har ramt de svageste i samfundet, at gøre opmærksom på, at folk med en personlig socialindkomst på fra 147.000 kr., hvor nedtrapningen starter, til 187.000 kr., hvor den slutter, ærlig talt ikke er de svageste i samfundet.

Det er i øvrigt positivt urigtigt at hævde, at de fra samme grænse selv skal betale deres hjælpemidler. Aftrapningen er 6 pct. Så vidt jeg husker af den ret hidsige debat, vi havde i sin tid om besparelserne, skulle man op på en personlig socialindkomst på over 750.000 kr., før man skulle betale sin rullestol. Det er ganske betydelige personlige indkomster, vi snakker om.

**Henrik Toft (V):**

På venstres vegne skal jeg ganske kort sige, at hr. Erik B. Smiths forkerte påstande ikke bliver mere rigtige af at blive gentaget.

(Kort bemærkning).

**Erik B. Smith (S):**

Jeg skal sørge for, at hr. Henrik Toft får et eksemplar af det oplæg fra venstre og de konservative, der blev lagt i min skuffe.

Hermed sluttede forhandlingen.

### *Afstemning*

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

**Fjerde næstformand (Arentoft):**

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse

[Fjerde næstformand]

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

**Meddelelser fra formanden:**

**Fjerde næstformand (Arentoft):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget om offentlige arbejder har afgivet tillægsbetænkning over:

Forslag til lov om statsgaranti i forbindelse med Danmarks deltagelse i det skandinaviske luftfartssamarbejde. (Lovforslag nr. L 149).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Der er foretaget ændring i følgende udvalg:

*Uddannelsesudvalget (4/5 82):*

Udtræder: Glensgård (FP)

Ny stedf.: Tove Niemann (FP)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 5. maj 1982, kl. 13.00

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 19.10

---